

Zasmejme sa

Pýta si zákazník pizzu v pizzerii:

-Prosím si jednu šunkovú a na polovicu aj olivy.

-A olivy na pravú alebo ľavú polovicu?

Minule som si odložil bicykel tak, aby som videl, keby ho kradli. Nakoniec som to aj videl.

Ležia dvaja policajti na koľajniciach a smutne sa pozerajú, ako im práve vlak prešiel nohy. Jeden vyčíta druhému: "Ty kýblik, ja som Ti vravel, že to nehúkala sova!"

Ide chlap s nákladiakom po diaľnici, neodhadne výšku nákladu a zasekne sa pod mostom. Za chvíľu dorazí policajné auto, jeden policajt príde ku kabíne, v ktorej sedí našťvaný šofér a pýta sa:

- Tak čo pán vodič, zasekli ste sa, že?

- Nie ty vole, veziem most a došla mi nafta.

Pýta sa na Slovensku turista baču:

- Bača, kde sa tu páli slivovica?

- Vidíte ten kostol?

- Vidím.

- Tak okrem neho všade!

Babička sa na smrteľnej posteli prihovára ku svojej vnučke:

- Pretože si moja najmilšia, chcem ti odkázať svoju farmu, stodolu, obrábacie stroje, stáda zvierat a 28 miliónov dolárov.

Vnučka s úžasom:

- Babička, ty si tak dobrá, to nie je možné, som nevedela, že máš farmu... A kde je?

Babička svojim posledným výdychom zašepká vnučke do ucha

- Na Facebooku.

Rozprávajú sa dvaja sedemroční:

- My sa každý deň pred jedlom modlíme. A čo vy?

- My nemusíme, naša mama vie variť.

- Ocko, alkohol zdražel. Budeš menej piť!

- Nie synku, ty budeš menej jesť.

-Viete, čo je nočná mora pre netopiera?

-Keď dostane počas spánku hnačku.

Dvaja policajti išli na večeru. Každý si objednal kávu a potom vytiahli sendviče. Pribehla servírka a hovorí:

- Páni, tu nesmiete konzumovať vlastné potraviny!

Obaja policajti sa na seba len pozreli, pokrčili plecami a vymenili si sendviče.

Riešok

Číslo 2

Ročník 7 11/12

NEPREDAJNÉ

Zdravím všetkých čitateľov oRieška. To, čo práve držíte v ruke, je ďalšie vydanie tohto časopisu. Škola sa rozbehla, už to nie je leháro a určite už boli aj písomečky. Ale vy určite nečítate tieto riadky kvôli tomu, aby ste sa dozvedeli, čo sa deje vo vašej škole. Tak prejdime k Rieškam. Už máme za sebou prvé výsledky, opravené riešenia, vzoráky a aj prekvapenia alebo sklamania. Tí, čo sú milo prekvapení, nech pri druhom kole nepoľavia, a tí, čo sú sklamaní, nech nestrácajú nádej. Myslím si, že sústredko ako motivácia by malo stačiť. Tí, čo ste ho zažili, viete o čom hovorím, a tí čo nie, môžu ľutovať (verím, že to napravíte).

Ani v tomto čísle sa nemôže nespomenúť počasie. Zimy silnejú, dni sa krátia a k tomu ešte ten dážd' alebo hmla. Ale musíme sa prispôsobiť, lebo príroda sa nám určite neprispôsobí. Tak skúsme v tom pesimizme

Čo sa šušká

Klebety, oznamy, novinky, informácie len a len pre vás ...

Žeby október, lásky čas? To necháme, samozrejme na každom zvlášť, no dozvedeli sme sa veľmi špeciálnu informáciu, o ktorej budete vedieť len vy a my... Julča si našla nového spoločníka. Volá sa Triedna, priesviskom Kniha. Áno, Julča chodí s triednou knihou, po chodbách, po schodoch, dokonca aj po rôznych triedach... hmm, no nech jej to teda vydrží ;)

RIEŠKY

nájsť aj nejaké dobré stránky. Tak napríklad doma sa môžete viac venovať Rieškam.

Ale verím, že ste nezabudli aj na vašich blízkych, ktorí už nie sú medzi nami (aspoň fyzicky). Treba na nich pospomínať minimálne raz za rok. Viem, že to nemusia byť práve najkrajšie chvíle, ale aspoň máme zopár dní voľna, ktoré sú na nezaplatenie. Dúfam, že ste si ich užili naplno.

V tomto čísle môžete nájsť interview s pánom Kozzym, inteligentný humor, napínavý príbeh a mnoho ďalšieho. Nezabudnite si to všetko prečítať a potom hor sa počítať.

Želám vám veľa pekných momentov s Rieškami.

Pivo

V týchto novembrových dňoch máte veľkú šancu stretnúť v uliciach starého mesta tancujúcu Danku (K) i keď vždy len krátku chvíľu kvôli ľuďom, čo ju vždy privedú do normálu :D Čoskoro ju totiž čaká venček, tak je plná tanečnej nálady a už sa ho nevie dočkať.

Žeby išla žltá do módy? Andyho mikina ňou totiž výrazne oplýva. Hlavný pútač pozornosti, minimálne očí pri hocikakom športe. Nebojte sa, Andyho už lopta nemá šancu minúť ;)

Príbeh

„Čo za drzého červa ma to tu obťažuje?“ zaburácal drak. „Zaraz ho zožeriem!“

„Nože zadrž, dračisko!“ zakričal Ušiak, zbierajúc posledné zvyšky svojej odvahy. „Vieš, čo nevieš?“

Drak zúrivo zavrčal. „Ja viem všetko! Som predsa Hlavupapaozembuch!“

Uniesol som princeznú Akitam pred zrakmi tridsiatich príslušníkov Kráľovskej Osobnej Bezpečnosti! Všetko viem a všetko dokážem!“

„Stavím sa, že jednu vec nedokážeš!“ povedal Ušiak sebaisto.

Drakovi sa z hrdla vydral ohlušujúci rev. „Tak staviš, hej? O čo by si sa so mnou ty chcel staviť, ty holobriadok?“

„O princeznú!“

„Tak o princeznú!“ zasyčal drak a z nosa mu vystúpil obláčik horúcej pary. „Dobre. Ako chceš. Ak vyhráš, smieš si vziať princeznú, no ak vyhrám ja, nechám si princeznú a teba zožeriem! Čo mám teda urobiť, ty myší prd, papľuh, drml'a jedna, zakrpatenec!“

„Je to prosté,“ povedal Ušiak. „Chyť si spodnú peru.“ Drak si chytil spodnú peru. „Pretiahni si ju cez hlavu.“ Drak si pretiahol spodnú peru cez hlavu. „Prehltni!“ vykričol Ušiak. Drakovi bolo jasné, že ho Ušiak obabral, no priznať si to nechcel. Tak strašne sa snažil hlavu si prehltnúť, až od toľkej snahy zinfarktoval.

„To je neuveriteľné!“ zvýskol Ušiak. „Ja som to dokázal! Porazil som draka!“ A tešil by sa ešte dlho-predlho, keby z jaskyne nevyšla princezná.

Jej krása ho ochromila, stratil slová. „Záchranca môj!“ vykričla šťastne princezná a hodila sa Ušiakovi okolo krku. „Oslobodil si ma od toho strašného draka! Navždy dlžníčkou tvojou budem. Ponúkam ti svoju ruku a svoju lásku ako odmenu za tvoj odvážny čin!“ Ušiak – zbavený slov – len šťastne prikývol.

Dlho spolu nažívali v kráľovstve Integrálov, počítali rovnice, ľúbili sa, no jedného dňa sa Ušiak rozhodol, že chce ísť do sveta, zahájiť kariéru matematika. Akitam – princezná – išla s ním, aby mu bola na jeho cestách oporou. Išli, išli, až zrazu prišli pred takú veľkú budovu v centre jedného veľkého mesta. Jedno okno na nej bolo otvorené, a keďže bola vonku zima, Ušiak s Akitam sa rozhodli, že vlezú dnu a zohrejú sa. Hneď pochopili, že sa dostali do nejakej školy. Takmer všetci žiaci znudene sedeli v laviciach a nechápavo pozerali na matematické vzorce, čo im učiteľka písala na tabuľu. Úplne vzadu ale sedela skupinka takých, ktorí so záujmom zanievane rozoberali nejaký príklad. Ušiaka to náramne potešilo. Vkradol sa spolu s princeznou do ich myšlienok ako nápad... nápad, ktorý zmenil životy mnohých z nás. Nápad, teraz všeobecne známy pod názvom Riešky :)

Osobnosť čísla

Čaute decká! Ako sa darí? Mne celkom dobre. A chcete vedieť, ako sa darí nášmu vedúcemu, Kozzemu? Prečítajte si tento super rozhovor a určite sa to dozviete! Alebo nie? No, veď posúďte sami...

Julča: Čau Kozzy!

Kozzy: Čau Julča!

Ako ide život?

K: Super! Akurát že sa musím učiť angličtinu.

Skús to trochu rozvinúť...

K: Tak... tak vám ešte porozprávam, že mám všetkých rád a že je krásne mesačné populudnie a sedíme na Šafárikovom námestí pred kozatým Šafárikom. (smiech) (áno, Julča si myslela, že socha ženy na Šafárikovom námestí je Šafárik, pozn. redakcie) (smiech).

Povedz niečo o sebe...

K: Volám sa Andrej, mám 18 rokov, vo voľnom čase rád štrikujem a venujem sa záhradke a krížovkám. A ešte chodím do školy.

Tak to je kúl! Kozzy? Smiem sa ťa spýtať niečo intímne?

K: No tak to teda nie.

Riešil si, keď si bol ešte malé kozzľa?

K: (vyjavený pohľad) Prosím? Ja som bol malé kozzľa? Neriešil som, keď som bol malé kozzľa. Riešil som, keď som bol veľký capko – keď som bol v kvarte.

Povedz nám nejaký interesantný príbeh z účastníckych časov tvojho kozzľacieho obdobia.

K: (smiech) Účastnícke časy môjho kozzľacieho obdobia... no tak to boli len 3 akcie. A čo ja viem? Napríklad keď som si robil hlavu, to bolo strašne super. To sme hrali takú kúl oblievaciu

RIEŠKY

hru a na konci sa to úplne zvrhlo, všetci sa oblievali pohármami a ja som dostal pohárom do hlavy... (Kozzy ukazuje dôkaz - jazvu na čele) a nešli so mnou do nemocnice. Vtedy bol Pištík zdravotníkom a rozhodol sa, že so mnou netreba ísť do nemocnice. Nie, nebol to Pištík, on bol hlavný vedúci a Hanka bola zdravotníčka. A viem, že potom sa okolo mojej posteľe zliezli všetky ženy...

Zaujímavé... a z vedúcovacích časov?

K: Kúl príbehy sú, keď vedúci stojí na nočnej hre, niekto mi volá (to mu niekto naozaj volal, pozn. redakcie)... No, keď stojíš na nočnej hre, všade okolo seba počuješ zvuky a vidíš tieň a si oveľa viac vystrašená ako potom tie deti, ktoré chceš nastrašiť.

A čo vlastne robíš v Rieškach?

K: V Rieškach toho robím čím ďalej tým menej. Teda čím viac sa snažím toho robiť v škole a KMSku (matematický korešpondenčný seminár pre stredoškôľakov, pozn. redakcie), tým menej toho robím v

Osobnosť čísla

Rieškach. Ale kedysi som robil v Rieškach aj šéfa, keď som bol ešte mladé kozzliatko (chvastá sa, pozn. redakcie :D). Ale väčšinou robím príklady a vzoráky.

Prečo stále opravuješ príklad číslo 9?

K: Pretože príklad číslo 9 je najťažší a má pre mňa intelektuálnejšiu hodnotu ako nižšie príklady. (smiech)

Čo rád robíš okrem rozprávania sa so svojou imaginárnou kamarátkou Katkou (áno, Kozzymu z času na čas preskakuje, pozn. redakcie)? Teda, aké úžasné superkúl-ultra-mega-hyper-truper-tutti-frutti veci praktikuješ mimo Riešok?

K: Mimo Riešok praktikujem najmä KMSko a školu momentálne. Ale kedysi som plával. A hrám na klavír.

Aké zvieratka máš doma okrem mozgožrúta v hlave?

K: (vyjavený výraz) Ja mám v hlave mozgožrúta? Tak dák. Ale už dávno mi

zožral všetko, čo som mal takže... už sa odsťahoval. Skapal od hladu. A mám brata. A nejaké rybičky máme doma. Ale moc sa o ne nestarám, sú skôr bratove.

Aká je tvoja najobľúbenejšia značka kozmetiky?

K: (vyjavený pohľad) Prosím? No naposledy keď som si robil make-up tak to bola taká fľaštička s ružovým obsahom, ktorá bola... ehm... veľmi kvalitná. Bola to tuším značka nejakého medzinárodného teplého uja. Nie, nemám obľúbenú značku kozmetiky, ak mám byť úprimný.

Aký je tvoj obľúbený Pokémon?

K: Nepoznám Pokémonov. Poznám iba Pika-chua... ale nemám ho rád.

(škaredý pohľad)

K: (smiech) Prepáč.

No dobre... chcel by si na záver niečo múdre odkázať našim riešiteľom?

K: Chcel by som odkázať riešiteľom, aby riešili Riešky, hlavne 9ku, lebo to opravujem ja a tá im dá vysokú intelektuálnu hodnotu do ich životov. A potom ešte KMSko. A... že pozdravujem Julču. A... pozdravujem aj všetkých ostatných. A je mi zima.

No tak toto je Kozzy! Tak už viete, ako sa mu darí? Nie? Tak to je teda smola! Ale snád' sme Vám týmto rozhovorom pripravili aspoň malý kultúrny zážitok... tak a moja rubrika sa chýli ku koncu, už ani nemám čo dodať, tak snád' ešte toľko, že sa môžete začať tešiť na ďalší oRiešok. Tak dočítania, priatelia!

Príbeh

Fiha, toto vyzerá naozaj úžasne! Všetci už dobre vieme, že Hanka má obrovskú bujnú fantáziu, no toto je naozaj geniálne. Hádám, že aj vám sa jej poviedka bude páčiť ;)

Kde bolo tam bolo (niekde snád' už len bolo), za $\sqrt{49}$ horami a $\sqrt{7*2}$ dolami, tam, kde sa násobilka sypala a odmocniny liali, za Pravouhlou riekou, približne 47 dní chôdze od Výrokového pahorku, tam, v tých končinách, žil Ušiak a mal to – chudák – všade strašne ďaleko. „No a čo?“ – vravíte si, no to ani omylom nie je všetko. Toho, čo sa mu v jeden pekný snežný deň prihodilo, je ešte omnoho viac. Veďže len čítajte ďalej.

Ušiak býval vo svojom malom domčeku na kraji Zderivovaného lesa. Nebol však jediným obyvateľom tohto domu – spoločnosť mu robila jeho rybička menom Sushi a občas sa mu tam vyskytlo zopár mravcov v kuchyni, či pavúkov na záchode. To je už ale iný príbeh. Podstatné je, že osud chcel, aby sa jedného dňa vybral do lesa na jahody. A že ich rástlo pohrnané, nejako sa stalo, že Ušiak zišiel z lesnej cestičky do húštia, lačne zbierajúc sladké jahôdky. Dlho sa predieral hustým lesným porastom, a keď už čas poriadne pokročil, prišiel na malú okrúhlu čistinku, v ktorej strede stála chalúpka. Pred ňou, na priedomí, sedela žena a nariekala. Ušiak k nej opatrne podišiel a spýtal sa jej, že prečo tak horekuje. „A vy neviete, mladý pánko?“ spýtala sa prekvapene.

„Princeznú z krajiny Integrálov zlý drak menom Hlavupapaozembuch pred pár týždňami uniesol. Kráľ po celej krajine smútok vyhlásil, nuž preto nariekam.“

„Ale to je strašné!“ zhrozil sa Ušiak. „Prečo ju ešte nikto nezachránil?“

„Jój, mladý pánko! A vy čo? Z jahody ste spadli? Ved' na svete nie jesto draka, ktorého by sa tak ľahko porazil' dalo. Nejedem rytier statočný sa o to pokúsil. Ale ba! Všetci životom za svoju trúfalosť zaplatili.“

„Neverím, že neexistuje spôsob, ako princeznú zachrániť,“ povedal Ušiak, zamyslene si hryzúc do pery. „Nože mi povedzte, žena dobrá, kdeže sa úkryt tej beštie nachádza?“

„Prepánajána!“ zalomila žena rukami. „Snád' len nepomyšľate na to, že by ste vy šli princeznú ratovať! Iní švární mládenci, súcejší ako vy, mladý pánko, šťastie skúšali. Ó nie, vy sa radšej vráťte, odkiaľ ste prišli, v tých krajoch vám lepšie bude.“

„Tak to teda nie!“ povedal Ušiak rozhodne. „Nemôžem len tak nečinne sedieť so založenými rukami, keď už o vašom probléme viem! Pomôžem ja princeznej, len mi povedzte, ako sa ku drakovi dostanem!“

Žena prosila, prehovárala, nariekala, presvedčala, no zmeniť názor Ušiaka nepriinútila. Ukázala mu teda cestu a Ušiak sa pobral smerom k vysokým Uholpriečnym skaliskám, v ktorých bola jaskyňa, kde drak prebýval. Už zďaleka vedel, že mu žena dobrú cestu ukázala. Pach síry a štiplavý dym sa odtiaľ šíril na míle a míle ďaleko. Tak či onak, prišiel Ušiak k drakovmu brlohu.

„Hlavupapaozembuch! Si tu, ty škret hnusný?“

zakričal nebojáčne do útrov jaskyne, no hneď svoj čin oľutoval. Z diery sa vyšterala obrovská príšera, a že papuľu mala poriadnu, tri metre vysokú a dva metre širokú, Ušiakovi nebolo všetko jedno.